

Canvi d'escenari a Corea del Sud

Les vagues generals i les mobilitzacions de sindicats, estudiants i classes mitjanes sacsegen Corea del Sud amb una virulència mai vista en aquest estat des de la seva creació, fa mig segle.

La intensitat del conflicte no resulta solament del pes social d'una poderosa classe obrera, desenvolupada aquests darrers vint anys gràcies a un creixement econòmic que esperonava l'altíssima taxa de benefici, típica de les economies dels "dracs del Pacífic"; també és fruit d'un esperit resolt i combatiu, animat d'una immensa força moral. La majoria dels drets laborals i sindicals que el govern de Seül vol retallar foren conquerits pels treballadors al preu d'una llarga i duríssima lluita, fa només deu anys, just abans i durant els Jocs Olímpics del 1988.

Els qui avui omplen els carrers de les principals ciutats de Corea recorden què els van costar les garanties del lloc de treball. Molts recorden també que, l'any 1992, van votar Kim Yung-Sam no perquè fos un defensor dels drets del treballadors (es tracta d'un liberal-conservador sense manies), sinó perquè el veien un demòcrata conseqüent, disposat a posar fi a la corrupció. Avui, que els tribunals han condemnat els col·laboradors de Kim per corruptes, i que manca una alternativa electoral clarament diferenciada, la classe política sud-coreana ha perdut tota credibilitat i la gent es mou inflamada per una autoritat moral difícil d'impugnar. El fet que la contrareforma laboral a imposar s'aprovés en una sessió parlamentària d'un quart, el dia 26 de desembre a la matinada, sense convocar-hi els diputats de l'oposició, fa difícil l'acceptació social d'un poder parlamentari, sorgit d'unes eleccions (abril de 1996) amb menys del 50% de participació electoral.

No hi ha dubte que l'opinió política dels treballadors sud-coreans ha fet un tomb qualitatiu, les conseqüències del qual són lluny d'esgotar-se. L'actitud de la jerarquia catòlica, normalment arrengrada amb les posicions més conservadores del Vaticà, de prendre partit pels vaguesistes és un indicatiu del que passa; és molt més que una revolució puntual. Una dada significativa: una enquesta oficial, realitzada a principi de 1996, revelava que un 24% dels consultats donarien suport a un partit de tipus laborista.

El projecte de bastir, al sud del paral·lel 32, una economia "modèlica" s'ha vist afavorit durant anys per l'aplicació de les tecnologies més modernes i la reconversió accelerada de mà d'obra del camp i de la manufactura en treballadors qualificats. Això permetia de produir, amb un alt valor afegit i a uns costos baixos, productes altament competitius destinats sobretot a l'exportació, i amb un mercat protegit per rígids aranzels duaners.

La fi del "miracle". Aquest desenvolupament paradisiac ha vist evolucionar factors exteriors i interiors. A l'exterior, les relacions comercials amb els EUA i el Japó, que el 1970 representaven el 75% han davallat fins al 35%, substituïdes per les exportacions als països en vies de desenvolupament, on les empreses sud-coreanes competeixen amb les grans multinacionals. És precisament el paper de Corea del Sud en l'economia mundial que l'ha duta a integrar-se a l'OCDE i a l'OMC, però aquestes institucions exigeixen a Seül l'obertura del mercat interior i la nor-

ARXIU / EFE

malització de la política duanera.

A l'interior, els treballadors coreans, a gran diferència dels del Japó, tenen una història i una tradició sindicals i polítiques, anteriors a la divisió del país, molt riques. No ha d'estranyar, doncs, que no es resignin a produir per exportar, ans tinguin un gran desig de consum.

L'únic sindicat reconegut legalment, la Federació Coreana de Sindicats (FKTU) amb 1,2 milions d'afiliats, tradicionalment respectuosa dels governs conservadors, s'ha vist arrossegada a l'esquerra per unes mobilitzacions endegades per una organització, el Consell Coreà dels Sindicats (KCTU) amb 600 mil afiliats, que encara no ha estat legalment reconeguda.

Heus ací que el "miracle oriental" ensopega amb dos vells obstacles: les regles del joc imposades pel marc supranacional, i l'actitud dels treballadors.

Els treballadors i els estudiants sud-coreans omplen els carrers de les principals ciutats del país per conservar les garanties laborals conquerides al preu d'una duríssima lluita fa deu anys. A diferència d'altres treballadors, com els japonesos, la classe obrera coreana té una història de mobilització política i sindical molt rica.

Pau Pons